

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte – Toma Nadejda
Judecătorii – Timofti Vladimir, Cobzac Elena

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatei, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2020, în cauza penală privind-o pe

Andriuța Elena XXXXX, născută la XXXXX, originară și domiciliată în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 26.06.2020 – 10.08.2020 (prima instanță);
2. 05.09.2020 – 09.12.2020 (instanța de apel);
3. 08.04.2021 – 16.06.2021 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 10 august 2020, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală, Andriuța Elena a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

S-a încasat din contul inculpatei suma de 640 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Andriuța Elena, la 21.01.2020, în jurul orelor 18:30, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se împreună cu soțul său Andriuța Ivan, în gospodăria comună, din XXXXX, ca rezultat a unor neînțelegeri apărute, între ei s-a iscat o ceartă.

Tot atunci, Andriuța Elena, urmărind scopul aplicării violenței fizice față de soțul său Andriuța Ivan, care în conformitate cu prevederile art. 133¹ lit. a) întrunește calitatea de membru de familie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, acționând prin intenție directă îndreptată la atingerea scopului său, a săvârșit acte de violență fizică exprimată prin aplicarea mai multor lovituri, cu un

obiect din lemn (citori-facăleț), pe diferite părți ale corpului, cauzându-i astfel părții vătămate Andriuța Ivan, conform raportului de expertiză judiciară nr. 202024D0048 din 11.03.2020, dureri fizice și leziuni corporale sub formă de leziune totală a tendonului mușchiului supra-spinos complicat cu tendinita a ligamentului mușchiului irifraspinosului, tenosivita a capului lung al mușchiului biceps humeral, bursita, sinovita subacromiosubdeltoideana, provoacă dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

Astfel, acțiunile lui Andriuța Elena au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, după indicii calificativi – *„violența în familie, acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin cauzarea vătămarilor corporale medii a integrității corporale sau a sănătății”*.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Nastas Victor în numele inculpatei, solicitând casarea sentinței în partea încasării cheltuielilor judiciare, invocând că, instanța de judecată neîntemeiat a perceput din contul inculpatei a cheltuielilor invocate, deoarece organul de urmărire penală nu a făcut dovada transferului unor sume către organele solicitante, cheltuielile figurând ca unele ipotetice, din declarația privind veniturile inculpatei, rezultă că ultima nu dispune de venituri, astfel în temeiul art. 229 Cod de procedură penală, urmează să fie scutită de cheltuielile judiciare.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2020, s-a respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a indicat că, scutirea condamnaților de la plata cheltuielilor judiciare este ca o excepție, dar nu regulă, astfel, instanța de apel a apreciat argumentul invocat de avocat în interesele inculpatei că nu este anexată dovada achitării pentru efectuarea expertizei ca neîntemeiat, menționând că în ambele rapoarte de expertiză (f.d.33-36) se indică cu titlu de notă suma cheltuielilor suportate, inclusiv aceasta nu reprezintă o circumstanță care ar scuti inculpata de plata cheltuielilor de judecată, mai mult, instanța de apel a conchis să respingă ca neîntemeiate și lipsite de suport probator și alegațiile părții apărării precum că inculpata nu ar dispune de venit pentru a achita cheltuielile judiciare, or, condamnată nu a prezentat probe că nu dispune de surse financiare ori situația financiară este dificilă.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatei, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a deciziei în partea încasării din contul inculpatei a cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care a trece cheltuielile judiciare în contul statului, invocând:

- starea financiară a inculpatei este precară;
- nu s-a demonstrat faptul că această sumă s-a cheltuit pentru efectuarea

expertizei judiciare;

- conform art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de la plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, menționând că instanța de judecată a adoptat această soluție în conformitate cu modificările operate la art. 143 Cod de procedură penală, astfel, instanțele inferioare just au ajuns la concluzia încasării cheltuielilor judiciare de la inculpată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile și motivele invocate de recurent în susținerea acestor temeiuri nu sau confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

6.1 În privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența acestui temei de recurs, dat fiind faptul că, instanța de apel, la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apelul recurentului, fiind

reflectate clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel în privința menținerii sentinței primei instanțe, soluție întemeiată pe acțiunile procesuale și cummul de probe, cercetate, verificate și apreciate just prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, fără a fi admisă vreo eroare de fapt sau de drept ce ar afecta legalitatea deciziei instanței de apel, fapt ce determină lipsa unor temeuri justificative de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

Colegiul penal conchide că, argumentele recurentului precum că „starea financiară a inculpatei este precară; nu s-a demonstrat faptul că această sumă s-a cheltuit pentru efectuarea expertizei judiciare; conform art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de la plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor”, nu pot fi acceptate, or, aceste motive au fost obiect de dispută atât în cadrul primei instanțe cât și în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului în sentința adoptată (f.d. 109 – 110) și în decizia adoptată (f.d. 129), pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CtEDO cauza Albert vs. România din 16.02.2010.

6.2 Referitor la temeiul indicat de recurent prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs conchide că nu poate fi acceptat, fiindcă recurentul nu a specificat în ce constă problema de drept, neargumentând ilegalitățile hotărârii contestate în acest sens, fără a aduce careva argumente în susținerea temeiului invocat, formal și declarativ a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

7. Prin urmare, Colegiul penal conchide că având în vedere veridicitatea argumentelor instanțelor ierarhic inferioare în motivarea soluției în partea cheltuielilor judiciare, și în virtutea corectitudinii acestora și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2020, în cauza penală privind-o pe **Andriuța Elena XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **29 iulie 2021**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Cobzac Elena